

Miért és hogyan született meg a KALÁSZKISASSZONY című elbeszéléskötetem?

A 20. század közepétől kezdődően döbbenet tapasztaltam, hogy Nyugatról, a korhű szépírók – a hozzánk elért magyar fordításokban – fokozatosan, a legdurvább szóhasználatokkal alkalmazták a nemi szervek és a szexuális történések leírását; azaz, primitív indulatokkal fogalmazták meg, holott két ember szerelmi kapcsolata lélektől lélekig érinti a testi vágy beteljesülését és ezt áldásként élik meg. Aki ezt nem ismeri, durva és embertelen. Ma már a hírközlésben, a médiákban is annyira elterjedt az obszcén beszédstílus, hogy vannak olyan, egyébként kiváló szakemberek, akiknek a nyilvános beszédéből a durva szavakat, például a tévéfölvételekből, folyamatosan ki kell „sípolni”, így jóformán értelmetlenek lesznek a mondatai.

A magyar nyelv a világ egyik legszebb, legkifinomultabb kapcsolatteremtő, közlő értéke, amelynek a jelenségekre, tárgyakra gyakran olyan sok kifejező fogalma és szava van, amelyek még árnyalják is a cselekményt, vagy annak átadását. A Kalászkisasszonyban igyekeztem bemutatni, hogyan lehet még a legbonyolultabb szerelmi együttléteket is leírni, ahogy a Hippokratész által meghonosított orvosi esküben a *Nil nocere* jelzi: „nem ártani”!

Minden elbeszélésemnek valós magva, vagy részlete van; oly módon, hogy ezekből valamit átéltem, olykor mások mondták el a velük megtörténeteket, amelyeket írói szemlélettel és alkotói szabadsággal továbbfűztem, „elmeséltem”, hogyan végződhetett. Többek között helyet kapott itt a tanítványával, a sámánasszony föld feletti száguldása, vagy a gumibaba motorozása, a lelketlen lelkész hitványsága, akiben nem a papot, inkább egy gyáva nagycsaládfőt lehet értelmezni, avagy az érintetlenségét megőrizni kívánó fiatal lány, aki ártatlanságáért a tűzhalált választotta. Feleségemmel Egyiptomban, a denderai utazásunk is valós történetből indul, majd válik álommá, és jelzi, hogy ilyen is lehetett volna...

A kisgyermekkortól, amikor a másik nem iránti érdeklődés kezdetét veszi, a halálig, sőt azon túlra vezetem a történeteket, mint egy regény fejezeteit. Az utolsó elbeszélésben, amelyben az idős, egymásra talált pár esetében, az ágy mellett szorongó feleség, a haldokló férje kihűlő kezét meleg tenyerében tartja, a vergődését igyekszik megkönnyíteni. A szerelemből múlhatatlan szeretetté vált érzélem türelmesen még akkor is tart, amikor párja már „odaát” van.

A leírásokon átvonul a magyar ősmondákból ismert *tetejetlen fa*, amelyen minden megszületett ember fölfelé kapaszkodik, hogy egyszer majd az égi felhőkbe vivő ágakon, ahol az elhunyt jó lelkek tanyáznak, egy-egy levélként megüljenek. Ezt a szép szimbólumot ábrázolta a festőművész, a könyv illusztrátora, amely a kötet borítólapjára került.

Hódmezővásárhely, 2000–2019.

Szenti Tibor